



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 72/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Hlavatou, Advokátska kancelária, Sladovnícka 13, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej

len „sťažovateľka), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... Sťažovateľ bol účastníkom konania - žalobcom v právnej veci žalobcu: [REDAKČIA], správca úpadcu [REDAKČIA], sídlo správcu: [REDAKČIA], [REDAKČIA], sídlo úpadcu: [REDAKČIA] - [REDAKČIA], [REDAKČIA] proti žalovanému: [REDAKČIA], trvale bytom: [REDAKČIA], [REDAKČIA] občan SR, o zaplatenie 172.807,54 Eur s príslušenstvom, na základe Uznesenia Okresného súdu Poprad č. k. 20C/172/2010-237 zo dňa 21.10.2013, ktorým súd pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že z konania vystupuje pôvodný žalobca a na jeho miesto do konania vstupuje Sťažovateľ ako žalobca, čo bolo zmenené uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/36/2014-276 zo dňa 30.04.2014 tak, že súd návrh Sťažovateľa na zmenu účastníka konania na strane žalobcu zamietol, čím bol Sťažovateľ právoplatne vylúčený z možnosti uplatňovať svoje práva v uvedenom konaní. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20C/172/2010 a na Krajskom súde v Prešove ako súde odvolacom pod sp. zn. 13 Co/36/2014...

Sťažnosť Sťažovateľa smeruje proti Uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/36/2014-276 zo dňa 30.04.2014, ktorým súd zmenil Uznesenie Okresného súdu Poprad č. k. 20C/172/2010-237 zo dňa 21.10.2013 a návrh Sťažovateľa na zmenu účastníka konania na strane žalobcu zamietol (ďalej len „Rozhodnutie“).

Podaním zo dňa 31.10.2012 označeným ako Návrh na pripustenie zmeny účastníka do konania (ďalej len „Návrh“) vedeného na Okresnom súde Poprad v právnej veci žalobcu: [REDAKČIA] so sídlom [REDAKČIA] - [REDAKČIA] (ďalej len „Pôvodný žalobca“) proti žalovanému: [REDAKČIA], trvale bytom: [REDAKČIA], [REDAKČIA] občan SR (ďalej len „Žalovaný“), o zaplatenie 172.807,54 Eur s príslušenstvom, Sťažovateľ navrhol pripustiť zmenu účastníka konania na strane žalobcu z dôvodu, že na Sťažovateľa prešli všetky práva

a povinnosti Pôvodného žalobcu, ktoré sú uplatnené v tomto konaní v zmysle ust. § 92 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Sťažovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 30.05.2012 o 8:30 hod. sa v priestoroch Exekútorského úradu Bratislava I, Záhradnícka č. 25, 811 07 Bratislava za prítomnosti súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] konala dražba podniku Pôvodného žalobcu vo veci exekučného konania, č. k.: Ex 345/11 oprávneného: [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zapísaného v Obchodnom registri Okresného súdu Trnava, oddiel: [REDAKOVANÉ] proti povinnému - Pôvodnému žalobcovi, na ktorej bol udelený príklep Sťažovateľovi ako vydražiteľovi. Sťažovateľ tak po zaplatení najvyššieho podania nadobudol vydražený podnik Pôvodného žalobcu (ďalej len „Dražba“).

Okresný súd Poprad uznesením č. k. 20C/172/2010-170 zo dňa 22.03.2013 rozhodol tak, že nepripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že by z konania vystúpil Pôvodný žalobca a na jeho miesto by do konania vstúpil Sťažovateľ ako žalobca (ďalej len „Pôvodné uznesenie 1“).

Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 13Co/43/2013-202 zo dňa 12.07.2013 zrušil Pôvodné uznesenie 1 súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom konštatoval, že súd prvého stupňa pripustil (pozn. správne malo byť „nepripustil“) zámenu účastníkov na strane žalobcu napadnutým uznesením bez náležitého preukázania podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 3 OSP. Totiž ak toto ustanovenie predpokladá právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, u ktorých sa koná, musí mať konajúci súd k dispozícii celý exekučný spis a z neho vychádzať, ak odvolateľ tvrdí, že touto skutočnosťou je exekúcia formou predaja podniku (ďalej len „Pôvodné uznesenie 2“).

Okresný súd Poprad uznesením č. k. 20C/172/2010-237 zo dňa 21.10.2013 rozhodol tak, že pripúšťa zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že z konania vystupuje Pôvodný žalobca a na jeho miesto do konania vstupuje Sťažovateľ ako žalobca (ďalej len „Uznesenie 1“).

Pôvodný žalobca (konajúci správcom konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], správca úpadcu [REDAKOVANÉ] sídlo správcu: [REDAKOVANÉ], nakoľko na majetok Pôvodného žalobcu bol medzičasom vyhlásený konkurz a do funkcie bol ustanovený správca) podal proti Uzneseniu 1 odvolanie (ďalej len „Odvolanie“), ktorým žiadal Uznesenie 1 zmeniť tak, že súd návrh Sťažovateľa na pripustenie zmeny účastníka konania na strane žalobcu zamietá.

Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 13Co/36/2014-276 zo dňa 30.04.2014 rozhodol tak, že zmenil Uznesenie 1 a návrh Sťažovateľa na zámenu účastníka konania na strane žalobcu zamietol (ďalej len „Rozhodnutie“)..

Prvostupňový súd Návrhu Sťažovateľa najskôr nevyhovel (Pôvodné uznesenie 1), odvolací súd jeho rozhodnutie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie (Pôvodné uznesenie 2), následne prvostupňový súd riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu Návrhu -Sťažovateľa vyhovel (Uznesenie 1), čo odvolací súd v rozpore so svojim skorším právnym názorom zmenil tak, že Návrh Sťažovateľa zamietol (Rozhodnutie), a to za situácie totožného skutkového stavu od vydania Pôvodného uznesenia 1 do Rozhodnutia.

Už vydaniu Pôvodného uznesenia 1 predchádzala výzva prvostupňového súdu Sťažovateľovi zo dňa 04.03.2013, aby predložil Uznesenie o schválení príklepu, ktoré súd považoval za podmienku pripustenia zmeny účastníka konania na strane žalobcu v prospech Sťažovateľa v zmysle Návrhu (ďalej len „Výzva“).

Sťažovateľ vo Vyjadrení zo dňa 13.03.2013 k Výzve (ďalej len „Vyjadrenie“) uviedol, že príklep udelený na Dražbe súdom schválený nebol, pričom poukázal na judikatúru a Komentár k § 179 ods. 1 EP v tom zmysle, že schválenie príklepu súdom EP nevyžaduje.

Skutočnosť, že príklep udelený na Dražbe súdom schválený nebol, bol známy tak prvostupňovému ako aj odvolaciemu súdu už od doručenia Vyjadrenia Sťažovateľa, potom nie je zrejmé, prečo odvolací súd pri zachovaní rovnakého skutkového stavu v tom istom konaní rozhodol v rozmedzí 9 mesiacov (Pôvodné Uznesenie 2 a Rozhodnutie) diametrálne odlišne...»

Sťažovateľka vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 13 Co/36/2014-276 zo dňa 30.04.2014 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 13 Co/36/2014-276 zo dňa 30.04.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť Sťažovateľovi náhradu trov súdneho konania vo výške 284,08 EUR, k rukám právneho zástupcu Sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 179 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov na exekúciu predajom podniku alebo jeho časti sa primerane použijú ustanovenia tohto zákona o exekúcii predajom hnuteľných vecí a nehnuteľností a ustanovenia o predaji podniku na základe zmluvy.

Podľa § 179 ods. 2 Exekučného poriadku ak sa predáva na dražbe podnik alebo jeho časť, na vydražiteľa, ktorému bol právoplatne udelený príklep a ktorý zaplatil najvyššie podanie, prechádza vlastnícke právo k veciam, k právam a k iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia prevádzkovaniu podniku, ku dňu udelenia príklepu (§ 150).

Podľa § 150 ods. 1 Exekučného poriadku po udelení príklepu môže sa vydražiteľ ujať držby vydraženej veci; o tom je povinný upovedomiť exekútora.

Podľa § 150 ods. 2 Exekučného poriadku ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014, ktorým krajský súd zmenil uznesenie Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C/172/2010-237 z 21. októbra 2013 tak, že návrh sťažovateľky na zmenu účastníka konania na strane žalobcu zamietol.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať

základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Sťažovateľka svojou sťažnosťou napáda uznesenie krajského súdu č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu namieta, že porušenie jej základných práv spočíva v nesprávnej a nedostatočnej interpretácii

a súčasne nesprávnej a nedostatočnej aplikácii práva krajským súdom. Neústavnosť napadnutého rozhodnutia podľa názoru sťažovateľky spočíva v tom, že krajský súd neaplikoval správnu právnu normu v tom zmysle, že neaplikoval všetky na skutkové okolnosti sa vzťahujúce právne normy, a tiež sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, čím je jeho rozhodnutie nedostatočne zdôvodnené a arbitrárne. Sťažovateľka zastáva názor, že postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť pred ním konať.

Krajský súd v uznesení č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014 dospel k týmto právnym záverom:

„... Podaním zo dňa 31.10.2012 (č. l. 143) žalobca ([REDACTED] so sídlom Bratislava, [REDACTED]) navrhol pripustiť zámenu na strane žalobcu tak, aby z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpila spoločnosť [REDACTED] so sídlom [REDACTED], a to podľa § 92 ods. 2, 3 O. s. p.. Ako dôvod uviedol, že dňa 30.5.2012 o 8.30 hod. sa v priestoroch Exekútorského úradu Bratislava I, Záhradnícka 25, Bratislava, za prítomnosti súdneho exekútora [REDACTED] [REDACTED] konala dražba podniku vo veci exekučného konania sp. zn. EX 345/11 (oprávneného [REDACTED] so sídlom [REDACTED]) proti povinnému [REDACTED] so sídlom [REDACTED] [REDACTED] na vymoženie pohľadávky vo výške 10.000.- eur s príslušenstvom, na ktorej bol udelený príklep vydražiteľovi [REDACTED] so sídlom [REDACTED] Tento subjekt po zaplatení najvyššieho podania nadobudol do vlastníctva vydražený podnik: [REDACTED] so sídlom [REDACTED] [REDACTED]. K návrhu na zámenu účastníkov na strane žalobcu pripojil zápisnicu z dražby zo dňa 30.5.2012 (č. l. 145)...

Odvolačný súd v tejto súvislosti, keďže ide o exekúciu predajom podniku, čo je nepopierateľné, je toho názoru, že ustanovenie § 179 ods. 1 Exekučného poriadku predpokladá primerané použitie ustanovení tohto zákona o exekúcii predajom hnuteľných a nehnuteľných vecí. Teda má za to, že aj keď dňa 30.5.2012 došlo k predaju aktív podniku [REDACTED], a to aj

z titulu pohľadávky vo výške 172.807,54 eur s príslušenstvom, uplatnenej v tomto konaní pôvodným žalobcom proti žalovanému, aj v tomto prípade je potrebný súhlas súdu s udelením príklepu na základe zápisnice z dražby podniku sp. zn. Ex/354/2011 (č. l. 145)...

Odvolací súd je toho názoru, že aj pri predaji pohľadávky, ktorá tvorí predmet tohto sporu, ku ktorej došlo na základe zápisnice z dražby podniku zo dňa 30.5.2012 (č. l. 145), je potrebné, aby súd udelenie príklepu schválil podľa § 150 ods. 2 O. s. p. Ani z exekútorského spisu (pripojený spis sp. zn. EX 345/2011), ani z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava II (sp zn. 37Er/2553/2011) udelenie príklepu na základe zápisnice z dražby podniku zo dňa 30.5.2012 (č. l. 145) zistiť nemožno.

Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] na zámenu účastníkov na strane žalobcu, zamietol (§ 220 O. s. p.).“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou pripustenia zmeny účastníkov na strane žalobcu a s otázkou schválenia udelenia príklepu súdom v rámci exekúcie predajom podniku vzhľadom na to, že § 179 ods. 2 Exekučného poriadku odkazuje na použitie § 150 Exekučného poriadku, na základe ktorého udelenie príklepu podliehalo aj schváleniu súdom.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí

podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd uznesením č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014 neporušil sťažovateľkou označené základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto sťažnosť vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považujúc ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (zrušenie uznesenia krajského súdu č. k. 13 Co/36/2014-276 z 30. apríla 2014 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2015